

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
9 de juny de 1930

**A Madrid:
Ateneu, Acadèmia de
Jurisprudència, Col·le-
gi d'advocats...
I a Barcelona, què?**

Any I. — Número 11

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. — Telèfon 21808

Impremta: Barbrà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

I seguirem dient

que cal que el Govern, tal com ha promès recentment el general Berenguer, s'ocupi d'una manera activa dels militants obrers empresonats per delictes socials. I dels homes de Catalunya que encara — encara! — no poden tornar a la seva terra. N'hem parlat ja en tots els tons. Hauríem de tornar a començar. I ja no podem agrair aquest perdó recelós i parcial, aquest perdó sense aquella ampla cordialitat dels actes justos i sincers.

En el cas concret dels presos socials, el senyor alcalde va prometre ocupar-se'n. I el que és per ara...

el senyor comte de Güell no ha estat tan afortunat com en la redacció de discursos, proclames i manifestos.

Monarquia? República?

Catalunya! I, per tant, República.

(“La Rambla”, 24 febrer)

I la Premsa?

Ja sembla que no se'n recorda ningú de la Premsa. Es prenen acords de tota mena, s'autoritzen els actes públics per a la segona quinzena d'aquest mes, es parla d'eleccions per al setembre... i ni per casualitat ja no sembla que se'n recordi de la Premsa.

“El Sol” ha comentat recentment, amb reflexions terques i atíndissimes, el cas Caldrà que tota la Premsa liberal planteja novament el problema d'eliminar les seves pàgines. Potser una campanya intensa, en aquest sentit decidida, el Govern a prendre un determini o altre. Ja dura massa, tot això. El mateix públic ja no sembla reaccionar com al principi, davant un cop.

Aquesta nit ha passat per la censura

A mesura que passi temps, el mal esdevindrà crònic, per inèrcia i per abandon. Un alerta! constant ho evitaria i possibilitaria, potser, una decisió. El més trist — i el més perillós — és que no es parli d'una cosa.

Dona catalana?

Aprèn d'escriure en la teua llengua.

Senyor alcalde: demanem més il·luminacions...

No s'esveri el senyor Pich i Pont. Demanem més il·luminacions, perquè, pel que sembla, els funcionaris municipals no han vist encara l'estat lamentable en què es troba un monument de la Ronda de Sant Pere. I no pas d'ara: fa ja mesos i mesos.

Per això demanem més il·luminacions: potser amb més llum hom s'adonaria dels pilotes de maons, d'herbes i de porqueries que hi ha delicadament escampats al peu de l'esmentat monument — car als catalans —, i donaria les ordres oportunes per netejar aquell lloc. Volem creure que ha estat un oblit involuntari...

Hi haurà, sembla, llibertat de tribuna. ¿I la llibertat de Premsa?

Aquest número de LA RAMBLA DE CATALUNYA ha hagut de passar per la censura

CIUTADANIA

L'obrerisme no pot desentendre-se'n

Tenim davant els ulls un prospecte interessant: és una crida del grup editor de “Terra Lliure”, periòdic liberal, en la qual es demana ajut material i moral als elements àcrates de Catalunya, per tal de possibilitar la sortida de la publicació.

No hem de discutir, en efecte, germà obrer, el teu ideari — respectable sempre, quan porta la noblesa de la sinceritat i l'autèntic afany de justícia social — arribarà fins al moll del lector si aquest pot llegir-lo en la seva llengua — llengua materna i viva que trobarà, en la resonància familiar, tota la suggestió i tota la força per arribar, tòbia, fins al pensament.

Assenyalant joiosament, com una conquesta de Catalunya, aquest fet. D'altres sectors de l'obrerisme ho han comprès també: heu-vos ací “Trebalt”, aquesta fulla vibrat i europea; heu-vos ací “Estela” i “Terrassa” i “Prometeus” — que ja setmanes que no podem llegir —, i, encara, l'annunci de l'aparició de “L'Hora”. La política antieuropea de la dictadura, per una banda, i la gran lligada de l'obrerisme europeu, per una altra, han acostat a Catalunya les seves avançades proletàries, indiferents fins fa poc — i la culpa no era d'elles — al fet català i a les reivindicacions socials. El gel s'ha trencat. Demà serà difícil acusar en bloc el catalanisme de reaccionari. Hi haurà — si no hi hagués ja un gran, autèntic afany de democràcia — la garantia de l'obrerisme, a l'avantguarda.

Tanmateix hi ha com a fer, encara. Tanmateix, una gran part dels òrgans d'expressió de l'obrerisme català són escrits encara en castellà: hi ha “Acción”, l'òrgan de la Confederació, per no citar sinó el de més importància. Hi ha, encara, “Madrugada”, aquesta esplèndida revista mensual fruit de la cultura i de l'esforç d'uns quants homes. Se'n diu que demà hi haurà, novament, “Solidaridad Obrera”, diari altra vegada.

I bé, ¿per què la “Sol” — encara en projecte — no podria sortir al carrer escrita en català? ¿Quin obstacle insuperable pot haver-hi perquè el gran portaveu del Sindicalisme no surti, a Catalunya, redactat en llengua catalana? Estem certs que no n'hi ha cap. No se'n pot respondre que la C. N. T. és un organisme apolític. Si ho és — i no cal comentar-ne ací l'eficàcia — sigui en bona hora. Però Catalunya no és una política: és un fet. Catalunya no és una necessitat d'interpel·lacions parlamentàries: el seu problema no és a discutir sinó a resoldre. Catalunya no és la revolució i la burgesia: és un gran afany de llibertat i de democràcia. Catalunya no és un sometent: és un poble. Catalunya no és una ficció: és una llengua. Un pensament i una cultura. Els capdavanters del moviment sindicalista ho han comprès així i ho han dit així.

Doncs? Un tant per cent d'obres forasters? ¿Dificultats de redacció? ¿Falta de contacte amb els altres sectors peninsulars de la Confederació? No ens semblen, no, arguments de prou força davant l'argument — definitiu — de la llibertat i del dret dels pobles. I d'aquest argument, l'obrerisme no pot desentendre-se'n perquè és a la base mateixa de les seves reivindicacions, perquè faria traïció a l'ànima essencial dels seus gestos i de les seves nobles rebel·lies.

La Catalunya de 1930 veuria amb una joia fraterna i cordial l'aparició del gran diari obrer de la Confederació redactat en llengua catalana. Els homes de la “Sol” — que voldríem veure molt aviat pels nostres carrers — tenen la paraula.

JOSEP M. MASSIÀ

—Aquests bascos, amic Mariano, ens han d'amagar l'existència. No n'han tingut prou de guanyar-nos el campionat de Lliga i d'eliminar-nos del d'Espanya, que fins el partit de seleccions se l'han hagut de fer seu. Què hi farem! Es veu que aquest any tenen la bona.

—No és precisament que tinguin la bona, senyor Llagostera, sinó que en saben més que no pas nosaltres. Sempre li he defensat que els del nord entenen el futbol de millor manera. El futbol és esport de xicots joves i valents, no? Doncs, ¿sap què és el jugador més vell de l'Atlètic? És En Lafuente, que té vint-i-dos anys. En canvi a l'equip del Barcelona en tenim alguns que ja ni es recorden dels anys que fa que van fer la primera comunió, i fins n'hi ha algun exemplar que gairebé és tan vell com la Constitució del setanta-sis. A més, els jugadors del nord són tots uns atletes, mentre que nosaltres en tenim cada un de raquític que fa enguany només de pensar el que passaria si als nostres camps hi hagués corrent d'aire. Algun dia el vent se'n portaria la meitat.

—Bé, sí, tot el que vulgui, però diuen que els bascos van tallar ben prim. Si els nostres arriben a estar una mica de sort, no ens guanyen. I això que varem fer tot l'equip amb gent de la terra. Si haguessim fet jugar En Golburu, En Padron i En Walter, hauríem tingut la victòria gairebé segura. Però ens hem estimat més perdre net que no pas guanyar brut. ¿Varem dir que faríem una selecció catalana? Doncs, tots els jugadors han estat catalans.

—Gràcies a Déu. Ja era hora. Ja fa massa temps que ens hem de sentir que el futbol català s'aguanta gràcies a què els jugadors no catalans que pesquem un d'una banda i l'altre d'una altra, ens salven el prestigi. ¿Quin dia serà que els nostres clubs es decidiran a fer el mateix que els seleccionadors? ¿Quin dia serà que el Barcelona podrà anar a tot arreu amb el cap ben alt, sense por que el comparin amb el “tercio”? Les pessetes que ens gastem comprant jugadors de fora, valdria més que les destinéssim a refer aquell planter de futurs “asos” tan famosos que tenim. ¿No li sembla, senyor Llagostera?

—Miri si en sembla bé, que li prometo que de seguida que m'hagin fet de la Directiva, i consti que espero aquesta assemblea d'ara amb molta confiança, no em donarà ni un moment de repòs fins que aquesta idea de vostè sigui una realitat.

L'OFICIAL DE TORN

ESPORT

Bascònia-Catalunya

Decididament els nostres germans de Bascònia s'han apuntat un altre punt. El resultat del partit d'ahir — partit que la gent esperava amb una certa il·lusió — constituïa un paper ben gal·dós del nostre futbol. Potser si que en sabem més, de jugar, però els fets irrefutables concedeixen, aquesta temporada, una absoluta superioritat al futbol basc.

Campions de Lliga de primera i segona divisió, primer; campions d'Espanya després, i ahir vencedors de Catalunya a l'Estadi de Montjuïc, els bascos han tingut una temporada completa, completíssima. Hem de reconèixer-ho.

L'equip català no havia perdut a Barcelona cap partit oficial en vint-i-dos anys, fins ahir. L'èxit fou, doncs, esclatant. I la desfeta experimentada — ja prou sensible — avui, per aquest fet — algúem-ne històric —, més sensacional.

Per culpa de què? No volem pas llençar acusacions de cap mena. Les deficiències innegables que ahir observàrem a l'equip català no creiem que hom pugui atribuir-les a manca de voluntat. Moltes vegades, un equip no dóna el rendiment que hom n'espera, i els menys culpables són els jugadors que l'integren. El cas d'ahir és d'aquesta mena. Si l'equip català no donà el rendiment esperat, fou perquè hom s'obstinà en plantar-nos un conjunt que, malgrat de les aparenances, patia d'un defecte bàsic. El defecte d'estar confeccionat sense obir a una llei rudimentària: el sentit comú.

Resulta molt ingrat haver de censurar la composició d'un equip després d'haver perdut un partit. Ho confessem. No podem, però, d'obstinar-nos en. I no ens en abstenim, perquè el nostre criteri — ens consta — és el criteri de la immensa majoria d'aficionats, no tan solament ara que s'ha perdut, sinó ja abans de celebrar-se el partit. Honradament, hem de declarar que, si s'hagués guanyat — per un d'aquells atzars del joc — també diríem el mateix.

Nosaltres voldríem saber per quins set sous hom designà la parella De Mur-Alcoriza, deixant de banda En Viguera i canviant de lloc un jugador jove com De Mur. Nosaltres voldríem saber per què es féu jugar de mig dreta En Tena, complicant la situació del defensa De Mur. Aquests dos errors — capitalíssims — ocasionaren el gol de l'equip de Bascònia, i no n'ocasionà cap més perquè hi haquí Providència, que d'ocasions no en manquen.

El mèrit d'un seleccionador no constitueix pas en triar onze jugadors dignes d'ésser seleccionats, sinó en saber-los acoblar. Els onze que van jugar ahir mereixien tots, individual-

JA HI HEM TORNAT

El partit final del Campionat d'Espanya, celebrat diumenge passat a l'Estadi de Montjuïc ha fet revifar aquell foc hostil que de quan en quan cremen a Madrid, de cara a Barcelona.

Comprencem que és molt deplorable que un partit de futbol — un simple partit de futbol — reporti aquestes conseqüències. Trobem, però, més deplorable encara que els nostres companys de premsa madrilenys hagin exagerat tant la nota. No n'hi hagué per tant, francament. Ací no ens mengem ningú. Ara, que si ells s'obstinaven a fer-ho creure...

DE LES LLUMINARIES

Ara que estem en plena època de les idees il·luminades — i consti que no ho diem pel senyor Pich —, cal remarcar la il·luminació instal·lada a la casa del Passatge de Gràcia contornada a la Ronda de Sant Pere.

Contra el corrent general, aquella il·luminació resulta molt esportiva. O més ben dit, molt barcelonista. Unes ratlles blaves i negres us fan pensar en el que seria el casol del Barcelona il·luminat, si un dia s'arribés a constituir.

SELECCIONS I MATEMÀTIQUES

La distribució de les pessetes a repartir entre els clubs que deixaren jugadors per al partit de selecció d'ahir es farà — segons acord previ — de la següent manera: cada club percebrà un 1 per cent de la receptació bruta per cada jugador efectiu que tingui a l'equip i un 1 per cent de la receptació neta per cada suplent.

Això explica que ahir, un cop acabat el partit, hom sentís fer aquests càlculs: El Barcelona té cinc nets i un brut; l'Espanyol, cinc nets i l'Euro, un net i dos bruts. Càlculs que per quí no estava en la qüestió semblaven una mica cabalístics.

EN PLATKO I EN BELAMY

La setmana passada, en un interviu que varem publicar, diem que a En Platko, en les set setmanes que s'ha hagut d'estar al liti, no l'havia anat a visitar ningú del Barcelona; En Platko ens prega que fem constar que l'únic que el va anar a veure va ésser l'entrenador senyor Bellamy.

L'entrenador — afegim nosaltres — té l'obligació d'estar sempre al corrent de l'estat de tots els jugadors del club. De manera que en aquest cas no va fer altra cosa que complir amb el seu deure.

EL BENEFICI D'EN SAGI

S'ha dit que a En Sagi l'altra setmana li van oferir el partit contra l'Arenas per a fer el benefici. Això és cert, com ho és també que li parlaren d'aquest partit el diàlluns (es va celebrar el diàlluns) quan no hi havia temps material de preparar res sensacional.

Sembla que En Sagi celebrará el benefici abans d'acabar la temporada actual. Sembla que el veterà jugador barcelonista pensa demanar la data del 24 del corrent, diada de Sant Joan, que el Barcelona no té compromesa en ferm. Si les gestions donen bon resultat, els socis del Barcelona ja es poden preparar per a gaudir d'una emoció de les més fortes que se'ls poden oferir actualment: la reaparició momentània de Pauli Alcántara, el jugador més formidable que ha tingut el club blaugrana.

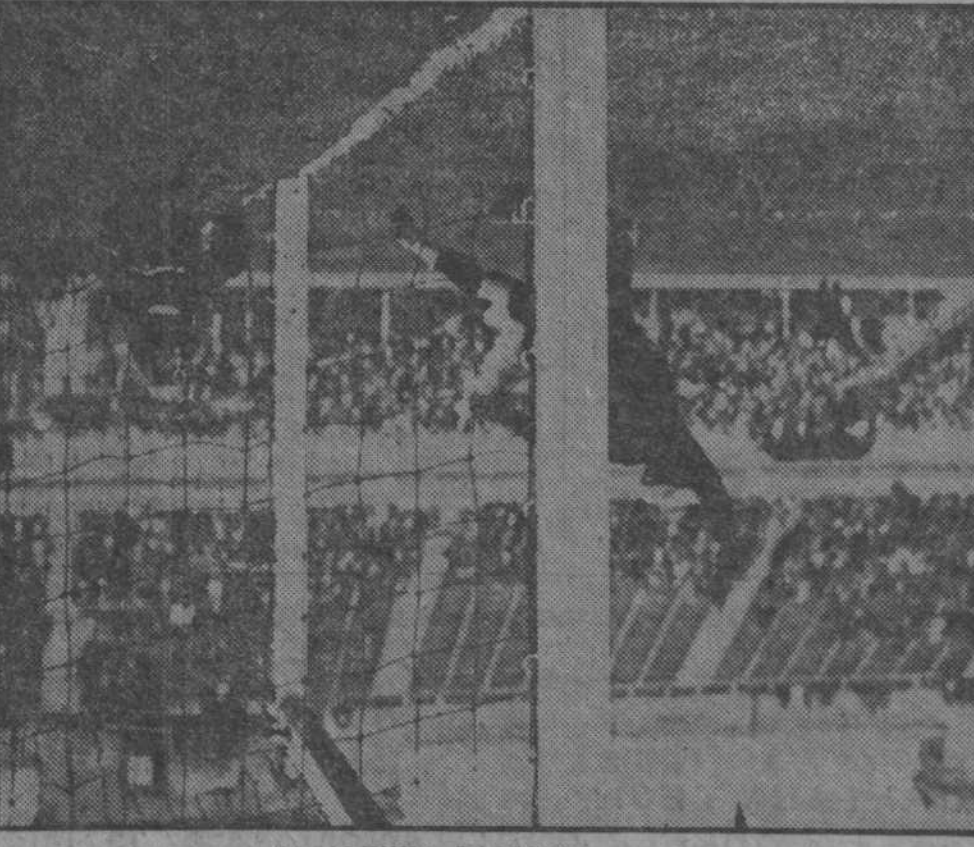
ELS ESPORTS A L'EXPOSICIO

A l'Estadi, Catalunya fou batuda en futbol per Bascònia, i en rugby per la selecció del Llenguadoc

A les pistes de tennis, la parella Sindren-Maier va batre els japonesos Abe-Harada

El partit de rugby entre catalans d'engà i enllà del Pireneu, va resultar bastant més brillant que el d'associació...

El moment interessantíssim del gol de Gorostiza que donà la victòria a Bascònia.

AHIR, A L'ESTADI

En futbol Associació i en futbol Rugby, els representants de Catalunya foren batuts per Bascònia (1-0) i Llenguadoc (36-16), respectivament

Presenciaren els dos partits més de 45.000 espectadors --- El partit Bascònia - Catalunya no va respondre a l'expectació desvetllada

Bascònia va batre Catalunya per un gol a cap

Gorostiza marcà el gol de la victòria. --- Un partit molt poc interessant i una exhibició poc afortunada dels nostres seleccionats

Es lógic que d'un partit entre l'equip representatiu de Bascònia i el de Catalunya se n'esperés alguna cosa de bo, ja que el futbol de Catalunya i el de Bascònia són els millors de la Península. Però ja se sap que la lògica i el futbol no sempre estan d'acord; i el partit d'ahir, precisament, va tenir molt poc interès.

El domini fou alternat, i tan aviat es portava el joc al camp basc com al català, però el nostre conjunt dominà més que l'adversari. La nostra línia de mitjos, que fou la millor de l'equip, aguantà més que la dels bascos, i això féu possible un major domini dels seleccionats catalans.

Llevat de la línia esmentada, totes les altres del nostre equip foren superades per les corresponents del conjunt basc. Tot i això, el partit d'ahir l'havien de guanyar els representants de Catalunya per poc que la sort no s'els hagués girat d'esquena, i que l'àrbitre hagués estat més encertat en la seva tasca.

Cert que les escapades dels davanters de Bascònia donaren més sensació de perill que no pas les dels nostres, però això era degut a la inseguretat del nostre tercer defensa que contrastava extraordinàriament amb l'encert del de Bascònia. Els davanters bascos es van perdre alguna ocasió, magnífica, per augmentar l'escor, però els catalans no van tenir gens de sort en les seves jugades, i en més d'una ocasió, quan ja el porter estava batut, la miraculosa intervenció dels defensors o dels pals de la porta evitaren que els nostres representants s'apuntessin algun gol.

El partit començà amb domini dels jugadors bascos, que als set minuts aconseguiren l'únic gol de la tarda, marcat per Gorostiza. Acte seguit vingué una reacció catalana, sense conseqüències, i aviat el joc decaigué. I ja no tornà a tenir interès fins a l'acabament, quan mitjos i defensors catalans intentaren en un esforç suprem aconseguir el gol de l'empat, que no vingué ben bé per miracle.

En conjunt—com hem dit—dominà més l'equip de Catalunya que el de

Bascònia. Sincerament creiem que els nostres jugadors podien haver guanyat.

Els equips, sota l'arbitratge del senyor Escartín, s'arreglaren de la manera següent:

Selecció Catalunya (jersei blanc). — Zamora, De Mur, Alcoriza, Tena I, Guzman, Castillo, Vantolrà, Gallard, Samitier, Arnau i Perera.

Selecció Bascònia (jersei vermell). — Blasco, Ciriaco, Quincoces, Amadeo, Ayestaran, Echevarria, Bien-zobas, Bata, Olivares, Albéniz i Gorostiza.

De l'equip basc el porter i els defensors tingueren una tarda magnífica. Millors els defensors—quins defensors! —que Blasco. De la ratlla mitja el més encertat va ésser Roberto Echevarria. De la davantera sobresortiren Gorostiza, Bien-zobas i Bata. El primer aconseguí el gol de la victòria, i les seves escapades impressionants tingueren tota la tarda amb l'ai al cor als espectadors. Ahir va tenir una ocasió magnífica—una sortida desgraciada de Zamora—i la va perdre d'una manera incomprensible. L'extrem de l'Atlètic és un sprinter formidable i de vegades centra molt bé, però no té pas massa picardia. Ahir l'únic xut que encertà fou el del gol. Es clar que molts diran que ja n'hi ha prou, però és que va tenir tres o quatre ocasions més que ni que les hi haguessin preparades expressament. Els dies que l'hem vist defensant els colors de l'Atlètic ens ha agradat molt més. En defensa seva pot al·legar-se que ahir jugava amb un interior—Albéniz—amb el qual no s'avenien gens ni mica.

En canvi, Gorostiza ahir, després del gol, poca cosa més va fer de particular. Amb tot, féu el suficient per portar de cap tota la tarda la parella Tena I-De Mur, que eren els encarregats de vigilar-lo. El següent en mèrits Bien-zobas, que Castillo no vigilava gaire. I després d'aquest, Bata. L'interior reservista de l'Atlètic superà els alaveros Olivares i Albéniz. Aquell xutà bé, però no sap construir joc. Albéniz fou el davanter més

fluix.

Del conjunt que ostentava la representació de Catalunya, Zamora tingué un dia no massa afortunat. En el gol que li marcaren no hi podia fer res. La sortida que hem esmentat en parlar de Gorostiza, era una sortida oblidada. Si Zamora no s'hagués mogut de la porta probablement els bascos s'haurien apuntat un altre gol. Però el porter de l'Espanyol no va estar de sort en aquesta jugada. Volgué allunyar la pilota amb el peu—cal tenir en compte que era bastant fora de la seva àrea—però li rebotà a l'esquena de Tena, i caigué davant la porta, que en aquell moment no cobria ningú. Gorostiza en un ràpid sprint es féu amb la bala, i quan tothom es pensava que xutaria i marcaria el segon gol, va voler avançar més, i quan es decidí a xutar ho va haver de fer en posició forçada. I per això la pilota no anà a porta. Aleshores Zamora intervingué novament, i De Mur, en voler allunyar el perill, li donà un cop de peu al cap, lesionant-lo. Les altres intervencions de Zamora foren totes —llevat d'una o dues—encertades, si bé pecà una mica d'inseguretat.

La defensa no ens va convèncer. Alcoriza superà De Mur. De la ratlla mitja el més fluix fou Tena. Guzman començà molt bé, després s'apagà, i més tard tornà a brillar. Castillo fou, potser, el més regular, si bé deixà massa lliure a Bien-zobas.

De la davantera el més fluix fou Vantolrà. Arnau treballà molt, però no tingué sort. Samitier féu tres o quatre coses bones i prou. Gallard, molt treballador, xutà molt poc. El que sobresortí més de tots els davanters fou Perera, en especial a la segona part. Però l'extrem barcelonista no té prou domini de la pilota, i de vegades li manca decisió i valentia per acabar les jugades. Quina diferència de les escapades d'ell a les de Gorostiza!

L'únic gol que es marcà en tota la tarda va ésser obra de l'extrem esquerre de l'Atlètic. Una pilota que venia dels mitjos, Gorostiza la va saber avançar bé, i aprofità la indecisió de Tena i De Mur per llançar un xut creuat fort i col·locat, que s'encastà a la xarxa pel costat oposat al que hi havia Zamora.

Hi va haver altres ocasions que el gol semblava un fet, però el marcador no registrà cap variació. En els darrers moments del partit, quan els catalans es llançaren a una desesperada ofensiva, ens va semblar que Quincoces treia una pilota de dintre la porteria, però el senyor Escartín no ho aprecià així i no concedí gol.

A propòsit del senyor Escartín direm que el seu arbitratge no ens va convèncer. Quan s'acabava la primera part, Ciriaco va fer un *fouled* a Arnau, dintre l'àrea, que evità un gol gairebé segur. I tot i que la jugada va ésser feta a tres metres del senyor Escartín, aquest no deturà el joc per fer executar la pena màxima, com a

El sopar de Miramar

Al Restaurant Miramar tingué lloc, ahir, el sopar a honor de les representacions de Bascònia i Llenguadoc que participaren en la gran jornada esportiva de l'Estadi.

L'acte—al qual assistiren uns 150 comensals—transcorregué animadíssim i el menú fou excel·lentment servit.

A l'hora dels discursos van fer ús de la paraula el senyor Rossich, en nom del Comitè Nacional; el senyor Sunyol, President de la Federació Catalana de Futbol Associació, el qual llegí un telegrama del bon amic de Catalunya, i ànima de l'esport basc, En Manuel de la Sota, concebut així: "Madhereixo amb tot entusiasme al banquet en el qual els nostres jugadors com a representants de les joventuts catalana i basca segellaran la unió de les dues races germanes, fent vots perquè segueixi essent l'esport el llac que estregui la fraternitat dels nostres pobles, units ja per uns mateixos ideals. Amb el fervor de sempre, brindo per Catalunya. — Monu Sota."

La lectura d'aquest telegrama féu esclatar una sorollosa ovació, que es repetí en acabar l'amic Sunyol el seu parlament.

Parlaren després, els senyors Boix, de la Federació Catalana de Rugby; el representant del rugby del Llenguadoc, el senyor Maynés, en representació del Comitè de l'Exposició i de la ciutat; el company doctor Traba i el senyor Guíñez Alzaaga, de la Federació de Futbol de Biscaia, el qual acabà amb un *Visca Catalunya!* que clogués l'acte.

Un tercet interpretà diverses composicions, i foren molt aplaudides l'escudatxa a peu dret "La Santa Espina", "Guernikako Arbola" i "La Madelon", que els concurrents corejaren amb entusiasme.

L'acte, repetim-ho, fou brillantíssim i serví, una vegada més, per a estrènyer els llaços de germanor amb els amics de Bascònia i els catalans de França, i per a palesar també—com digué l'amic Sunyol en el seu discurs—que contra el que s'ha dit, l'esport no és pas un motiu de desunió entre els pobles, sinó tot el contrari: un ferm lligam que els confondeva—quan es ben endegat—en una abraçada fraternal que travessa fronteres i oblidà tota mena de prejudicis.

La Pèrgola

El Restaurant de moda a l'Exposició

dreta llei procedia. Al segon temps, a part la jugada de Quincoces ja esmentada, asenyalà un orsal a Vantolrà que es podia molt ben discutir. En general el seu poc encert afavorí els bascos.

El públic—un públic nombros però fred com el partit—el va esbronar en dues o tres ocasions. Al nostre entendre, alguna vegada—en anar-se a començar, la segona part, per exemple—va exagerar la nota.

JOAN B. TINTORER

La selecció del Llenguadoc venç la Catalana per trenta sis punts a setze

El partit fou molt vistós i interessant, i la iniciativa del joc correspongué gairebé sempre a l'equip català del Llenguadoc

Llástima, fou una veritable llàstima que l'equip català no presentés els seus millors jugadors. D'haver pogut jugar tots, un altre hauria estat el resultat del partit. Molt més falaguer, naturalment. Quant a la qualitat de joc, vistositat, emoció i velocitat, dubtem, però, que ho haguessin pogut superar. Pujà que aquestes qualitats del joc les vàrem poder veure durant tot el partit, tot i que l'interès per veure el vencedor, al cap d'un quart d'hora d'haver-se començat, ja s'havia perdut en absolut, puix que els del Llenguadoc ja portaven uns quants punts d'avantatge, i sobretot ja havien palesat una gran superioritat damunt els nostres, perquè hom pogués dubtar del vencedor.

Doncs si traïem una de les emocions més fortes de tot esport, la incertitud del vencedor, i aquest encara resulta extraordinàriament interessant, imagineu-vos la demostració de bon joc que s'ha de fer! Més quan els espectadors en són gairebé indiferents o quan no molt poc entesos en el joc, per no dir gens.

Els jugadors catalans de l'altra banda dels Pirineus feren gala del joc que els ha fet famosos, tot i que no portessin en el seu equip cap individualitat netament destacada. Sabent per endavant la superioritat que posseïen damunt els nostres, i més que res el fet que s'els hagués dit que aquest partit s'havia concertat amb mires de fer-ne una exhibició, tot el seu joc, tot el seu saber, va ésser encaminat cap aquest fi: al fer-ne una exhibició que fos agradosa al públic.

I amb aquest objecte empraren durant tot el partit el joc obert, a base de passades a la mà, que acabà engrescant el nombre públic que presencià el partit, més nombros a mesura que acabava aquest.

Va ésser a la segona part quan el públic ens va donar una nota molt agradable, en aplaudir amb veritable entusiasme les jugades de tots dos bàndols, protestant algunes vegades de les decisions de l'àrbitre, protestes no sempre raonades, però que tingueren la virtut de demostrar-nos l'interès que el públic prenien en la lluita.

Aquestes manifestacions que fem ara, temps enrera ens hauria estat impossible de fer-les. De mica en mica el joc del rugby va atraient el públic, gràcies a la seva emoció innata. Partits com el jugat ahir són els que fan més adeptes del joc. Si el nostre públic pogués veure uns quants partits entre equips de categoria, llavors seria quan s'hi donaria de ple. Recordem que cada vegada que ha estat possible de celebrar un partit entre equips de vàlua ha estat quan més adeptes s'han fet. Els partits de Les Corts entre el Lió i el Barcelona, i de les seleccions catalana i alemanya han creat més adeptes que no pas els centenars de partits jugats pels equips de casa nostra.

La raó d'això tothom la coneix, i és una llei general per a totes les coses. Una cosa ben feta, per poca emoció que tingui, sempre serà agradable. A l'inrevés, una cosa que d'ella mateixa ja sigui bonica, però que estigui feta per principiants, resultarà sempre monòtona i ensopeida. I segons en quins aspectes més que en altres. I el rugby principalment és d'aquests, que si no és ben jugat resulta ensopeit i avorrit com uns funerals de tercera.

Molts han estat sempre pessimistes quant a la propagació del rugby a la nostra terra, basant-se en el temps que fa que es juga i encara no ha pogut arribar a interessar ni una mil·lèsima part dels nostres esportistes. Nosaltres fins a la data, tot i no ésser dels tan pessimistes, ho érem una mica, més pel que fe al temps que es trigaria a implantar-lo que no al seu oblit absolut. Ara,

des de fa un any, som optimistes. Creiem que arribarà un dia que serà tan popular com ho és a França. I que aquest dia serà quan els nostres jugadors hauran adquirit una categoria verament internacional, cosa que es pot arribar a fer concentrant partits com el d'ahir.

EL PARTIT

Al començament, i vista la composició del nostre equip, pensàrem en una sorollosa desfeita, un "caba-cet", com vulgarment es diu. Els

RESTAURANT RIERA

Passell de Gràcia, 100
COBERT RECLAM A 5 PTES.

Menú setmanal:

Avui, dilluns,

Ous pochés, fesa, riera

Tap a la Pescadora

Toro a la Catalana.

Dimarts,

Escudella de paços

Bullit casola

Lluc a la Bella Molinera

Dimecres,

Trota hortolana

Salmonetes grillats Maonesa

Entrecot amb escaroletes

Dijous,

Macarrons a la Napolitana

Calamars portuguesos

Contrallut amb patates

Divendres,

Sopa de peix especial Riera

Sarsuela de peix

Pois de xai a la Jardinière

Dissabte,

Arros de peix

Pilets de...

Cassoulet Toulousain

Diumenge,

Cançons Rossini

Ficla de llenguadoc Marguery

Pollastre a la Cocotte

Esplendí servit a la casa

Preu econòmic

Se serveixen les famoses cerveses

"WALSHEIM" de Baviera.

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

format per Fontanelles. Els catalans de Perpinyà, en lloc de desanimar-se, treballen de valent, i Casanova, amb extraordinària empena i energia, marca el primer assaig per als seus. Poc després Saltraile, en una escapada dels tres quarts, marca el segon.

Encara no portem un quart de joc i Massoni ja ha marcat un altre assaig per als nostres. S'està una bona estona amb aquest resultat i amb gran domini dels perpinyanesos, domini que els resulta infructuós. Quan manca un quart per acabar la primera part poden passar per quatre vegades la nostra ratlla de marca, tres vegades pel mateix lloc, per la nostra ala esquerra, que és la més fluixa pel que fa al placatge. D'aquests quatre assaigs, dos són transformats. I acaba aquest temps amb el resultat de vint-i-dos a onze a favor dels perpinyanesos.

El segon temps ha estat molt més

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

Zamora fou un dels pocs elements de l'equip català que estigué encertat en totes les seves intervencions

Samitier, sense fer un mal partit—no el superà pas l'Olivares—, tingué una actuació discreta que no aconseguí destacar

URALITA
EL MEJOR MATERIAL PARA TECHAR
URALITA, S.A. BARCELONA: Pl. Antonio López, 15, Tel: 16556
MADRID: Pl. Salesas, 10 Tel: 32 648

URALITA
LA MEJOR TUBERIA PARA CONDUCCIONES A PRESIÓN

Per Canaletes d'uen...

Que per un encertat acord de la Federació Catalana tots els jugadors d'ahir tindrà a l'Estadi tenien que ésser catalans. ***

Que dels principals Clubs de Barcelona és l'Europan l'únic que té tots els jugadors catalans. ***

Que vista la forma de selecció de l'equip, En Bigueras pensa demanar el traspass. ***

Que potser així aconseguirà que es recordi d'ell per a jugar amb Alcoriza. ***

Que el jugador de Mur va copiar ahir tarda el seu company Tena II. ***

Que per fer més exacta la còpia va lesionar fins el seu capità d'equip Zamora. ***

Que el Club Deportivo Alavés farà aviat la competència als nostres cercles. ***

Que per no ésser menys, fins tindrà jugadors no solters. ***

Que per a començar han acordat casar dintre breus dies a Quincoces. ***

Que el Club de Can Ràbia segueix vivint molt satisfet i fent la santíssima al Consell de la Federació Catalana de Futbol. ***

Que en liquidar el raquillatge del partit d'ahir tarda va descomptar l'import de dues pilotes. ***

Que almenys podia deixar de liquidar-les per a fer-se menys difícil la tan dictada liquidació. ***

Que el banquet d'ahir nit a Miramar, Alcoriza, company de taula

de Ventolrà, demanava a aquest que afuixés una mica en el partit d'ahir. ***

Que Ventolrà estava disposat a complir-hi si Alcoriza també afuixava. ***

Que a la sortida del sopar-homenatge a Peris, el terrible escudero va fer de les seves. ***

Que va demostrar que serveix el mateix per un concert de guitarra que per a ésser servicial amb la regadora. ***

Que les seves noves activitats varen fer molta gràcia als seus companys i Presidents d'altura. ***

Que el que no va fer tanta gràcia fou haver d'extingir la despesa de 9 pessetes. ***

Que de resultes d'aquell combat de boxa inter-collegiats amateurs ha estat obert un expedient. ***

Que molts esperen que el resultat d'aquest serà una nova edició del "tal faràs tal trobaràs". ***

Que Quincoces és un subjecte molt divertit. ***

Que ahir nit va preguntar a Samitier si aniria a Praga i a Bolònia. ***

Que Samitier, sempre "al tanto", va contestar-li que per tenir molta feina no podria desplaçar-se. ***

DEMA TOT BARCELONA
SUBHASTA SALA PARES

Per a banquets i noces
— al —
Restaurant del Parc

bonic que el primer, i es veieren una pila de combinacions totes elles molt boniques, que han entusiasmat el públic. Als deu minuts, Bisbal, que a la segona part jugà de tres-quarts ala, marcà un altre assaig, transformant per Massoni. I quan hom creia en un resultat molt bonic per als nostres, els pirenencs, amb unes quantes escapades vistositoses i ràpides, de cap a cap de camp, i amb els seus continuats canvis de joc, desconcerten per complet els nostres jugadors, i poden assolir quatre assaigs més, un d'ells transformant. Acaba el partit amb el resultat a favor dels pirenencs de trenta-setze.

ELS EQUIPS I L'ARBITRE
L'arbitre fou M. Rosés, del Comitè del Lenguadoc. Ja l'havíem vist altres vegades, i sabem el que pot fer. Ahir ajudà amb la seva tasca que el joc fos vistós, i solament per això ja mereix el seu arbitratge la nostra felicitació. Deixà de xular algunes faltes i sobretot "avants", però ja hem dit que ho trobem encertat.

De l'equip perpinyanenc, tots ens agradaren. Els tres-quarts són rapidíssims i es passen la pilota de qualsevol manera. Codere va ésser el millor de tots, i efectuà unes escapades meravelloses; finit tots els adversaris. Noguera també ens agradà, sobretot en el moment que el van a placar, puix que efectuà un salt que fa difícil que el puguin agafar. El defensa Amigues també ens agradà molt, sobretot "bloquant" les pilotes i "trobant" les "touchés". Dels mitjos, el millor el d'obertura, puix que el de melée no va precisar molt la passada. Dels davanteres, Sayroux, Valls i Casanova per damunt dels altres. Treballaren tots per fer el joc obert, abandonant el joc tancat, tot i que en aquesta modalitat, gràcies a la seva corpulència, s'haurien lluit més, si això és possible, puix que demostraren que quan volien necessitaven tres o quatre individus que els forcessin a caure a terra.

Dels nostres jugadors, en primer lloc hem de dir que els que han tornat de l'excursió a l'estranger i varen jugar ahir, ja ens mereixien totes les nostres simpaties. I llur actuació gairebé no val la pena de comentar-la. Després de la prova d'amor propi demostrat, trellem que no cal jutjar actuacions ni dels uns ni dels altres, que per bé que serien favorables a una part, a d'altres els serien cruentes, i en veritat no es mereixen aquest tracte.

I dels que varen jugar sense haver anat a l'excursió, podem dir el mateix, puix que varen demostrar no posseir rancúnia de cap mena,

pel fet de no haver-los seleccionat, sobretot d'alguns d'ells que s'ho mereixia força. Si no diem res de les individualitats, del conjunt ja és una altra cosa. Demostraren davant els seus germans de llengua una ben neta inferioritat. Inferioritat en tots els aspectes. Potser en la "touché" va ésser on es varen lluir més, però en les "melées" la diferència hi era ben palesa. La dels pirenencs ja estava formada, que la nostra encara s'havia de començar a formar. En fons ens vanceten de llarg. Els perpinyanencs sempre eren darrera la pilota, els nostres de tant en tant, i segons qui. I en el joc obert fou on evidenciaren la més completa inferioritat. Els nostres davanteres principalment, quan es tractava de fer una escapada a base de passades a la mà són a l'aigua. No saben de què va.

Ens manca algun temps per a aprendre totes aquestes coses. Ara, que hem de fer-nos càrrec que l'equip d'ahir era un equip fet com Déu va voler, i encara gràcies que jugués qui va jugar, i que potser tindrà dret a no fer-ho.

No podem per menys de protestar de què tota la segona part es jugués amb setze jugadors. Se'ns va dir que un jugador que anava de suplent es va entestar, vulgues que no, a jugar, i que per aquest motiu eren setze. Si això és veritat, demanem a la Federació que actuï engegament, posant un correctiu exemplar a aquest jugador. Si no és veritat això, el que es va encarregar de fer l'equip va deixar de complir amb la seva obligació, traspasant els límits de l'esportivitat i la cavalleritat.

Deixem per a un altre dia el comentari que ens ha suggerit el partit d'ahir, i els resultats assolits per la nostra selecció per camps estrangers. És una peça de difícil execució, i per donar-ne una exhibició és necessari un estudi molt detingut. Més que més quan hi ha elements que res tenen a veure amb els jugadors. Parlem dels dirigents. A aquests senyors anirà dedicat l'esmentat article, principalment.

MALATESTA

Els equips s'arreglaren així: Selecció Lenguadoc: Amigues, Saltraffe, Codere, Chapelle, Noguera, Escóla, Girard, Valls, Planes, Casanova, Molins, Panell, Prada, Valls, Sayroux. Selecció Catalana: Folch, Sardà, Blanquet, Agullar, Bori, Gargüosa, Ros, Baidés, Puigdevall, Bisbal, Déu, Massoni, Masdefell, Nuviols, Fontanella. També jugaren Isard, Ruiz i Juanes.

Torneig de classificació

A MATARO

Iluro, 1 - Júpiter, 1

El partit fou jugat davant un públic enorme, a un tren fantàstic i brutalment.

Per aquestes causes es produïren una sèrie d'incidentes, i calgué que la guàrdia civil patrullés al final de l'encontre.

El Júpiter marcà un gol en el primer temps, per mediació de Barceló.

Quan mancaven de minuts per a finalitzar el partit, Soler, que permutà el lloc amb el davanter centre, obtingué l'empat.

També calgué que intervingués el porter suplent de l'Iluro, per haver-lo lesionat.

Els equips foren:
JÚPITER. — Manyer, Oro, Vandellós, Dolc, Rosalenc, Peiró, Pueyo, Barceló, Carbonell, Mas i Guix.

ILURO. — Terrós, (Hospital), Mas, Blanes, Prat, Soler, Bonet, Coll, Meares, Ravell, Fernández i Serra.

Tingué cura del desafortunat arbitratge, Viñalla.

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

A TERRASSA

Terrassa, 2 - Sans, 2

L'anivellació de forces del partit del Torneig de Classificació celebrat ahir al camp de Terrassa es traduí en un merescut empat entre els equips que encapçalaven.

La primera meitat transcorregué amb joc precisiós, i tots dos equips quedaren empatats a un gol.

A la segona part, els equips marcaren un altre gol. El partit fou bo, en conjunt.

Els equips s'arreglaren de la forma següent:

TERRASSA. — Uldemolins, Barlomeu, Vila, Morales, Sebastia, Castro, Lavilla, Passera, Mitjans, Sanmartín, i Valls.

SANS. — Casanoves, Torredell, Montesinos Pausas, Bertoli, Penya, Pong, Besoff, Vila, Colomines i Vilanova.

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

A PALAFRUGELL

El Palafrugell i el Sant Andreu empaten a zero

El partit més ensopit de la temporada tingué lloc a Palafrugell diumenge passat. El comentari a aquest partit és la immobilitat del marcador. Tant el Palafrugell com el Sant Andreu no es feren dignos, per la qualitat de joc que emparen, de guanyar el partit.

Començà la primera part, i tot seguit s'inicià un lleuger domini per part dels forans, ben contingut, per cert, pels defenses locals. Miquel provocà algunes arrencades perilloses, però, mal acompanyat, no obtingueren cap resultat pràctic.

A la segona part fou el Palafrugell que pressionà, encara que sense conseqüències, degut a la mala actuació dels jugadors, que s'hàn mostrat imprecisos durant tot el partit.

Acudí a presenciar l'encontre un públic no massa nombros.

Començà fou un magnífic arbitratge, i arreglaren els equips de la següent manera:

Sant Andreu: Palau, Julián, Soler, Baete, Ferrer, Tubau, Carpio, Besoff, Sanui, Sanohes i Company.

Palafrugell: Gauxia, Pons, Blauich, Castelló, Rosalenc, Cabanes, Reixach, Espada, Miquel, Abela i Escuder.

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

A VILANOVA

Els Alumnes Obrers perden per dos gols a un davant el Sabadell

Aquest partit va celebrar-se ahir al camp de l'Associació, davant bastant públic, el qual la qual cosa féu que en començar l'encontre el camp presentés molt bon aspecte.

L'equip de l'Associació aparegué amb els elements Peidró i Roda, els quals estaven des-

qualificats, i, a més, reaparegué González, un dels millors jugadors dels Alumnes, adquirint aquest Cercle un xic més de potencialitat que aquestes darreres temps.

El Sabadell es mostrà temible, sobretot en la primera part, en la qual marcà els seus dos gols, i en la que dominà més que els locals, sobresortint la línia mitjana i l'ala esquerra de la davantera.

Els defenses, encertats, i el porter, Macip molt segur.

A la segona part foren dominadors els Alumnes, els quals només feren un gol, que donà

fet González a Peidró, defensant-se el Sabadell amb molta energia.

En aquesta part, s'actuà amb joc més dur que a la primera, la qual cosa tingué que abundessin les faltes.

Els equips s'arreglaren com segueix:

C. E. SABADELL. — Macip, Giner, Roure, Codina, Gràcia, Costa, Mata, Sala, Bertran, Saxo i Pérez.

ALUMNES OBRERS. — Vidal, Pueyo, Roca, Betran I, Allés, López, Vidal, González, Peidró, Callao i Torres.

D'aquests darrers, el porter

Llegiu la segona edició de LA RAMBLA DE

CATALUNYA, amb informació dels partits

d'aquesta tarda.

Vidal molt insegur; els defenses, millor Pueyo que Roca; en els mitjos, destacà López, i a la davantera, no cal dir-ho, González.

L'extrem Vidal, també estigué força bé.

Peidró fou anul·lat pel mig centre contrari, i l'ala Callao i Torres, no s'entengué.

Arbitrà, amb imparcialitat, el senyor Mariner.

El públic, un xic eridaner.

ELS TRUCS DE L'AREVALO

L'Arevalo (el pare, no l'aire) és un xic en el bon sentit de la paraula. L'home és amic de tothom, i com que ara li ha sortit un noi que és un trumfo fent curses de velocitat, de seguida va pensar el compromís que se li giraria si el Barcelona i l'Espanyol li pretenien el fill.

I l'home—que sempre ha estat portador de nedar i guardar la roba—ha trobat la solució: ha fet inscriure el noi al Gimnàs de Tarragona.

CANVI DE CAMP

"Studebaker Club" ens atendeix que ha traslladat el seu camp de joc al carrer de la Providència, tocant a la plaça Rovira. En prenem nota i els desitgem bona sort.

LES DESGRACIES DE L'ALCORIZA

L'Alcoriza—un dels elements que millor actuaren en el partit d'ahir—estava acompanyat.

Un dia—delo—que havia fet càlculs amb les pessetes que em tocarien, i té, perdem. N'hi ha per llançar el barret al foc. Sempre el passen aquestes coses quan més necessitat estàs...

EL PARTIT D'AHIR I ELS MADRILENYS

Ens fa l'efecte que el resultat d'ahir a l'Estadi de Montjuïc haurà causat molta satisfacció en certs indrets.

Certament, només per a evitar-la hauria valgut la pena de prendre's-ho amb una mica més d'interès.

HO SENTIM, PERO...

Aquí—seguint el costum—un redactor nostre intenta entrar en el vestuari dels jugadors, un cop acabat el partit de l'Estadi, per tal de fer informació del que pensaven i detenir els detalls del match.

El nostre company, però, es trobà que no li fou permesa l'entrada i hagué de quedar-se amb les ganes.

Es un fet—aleu—d'una importància relativa, certament, que faria molt bonic que no tornés a passar.

UNA OMENAGE LAMEN-TABLE

En el sopar celebrat ahir a Miramar, a honor dels jugadors de Basconia i del Lenguadoc, hi hagueren, naturalment, els discursos acostumats.

Ningú, però, en parlar dels èxits dels esports a l'Exposició tingué l'ocasió de parlar de la col·laboració de la premsa. Fou una omensió lamentable que no va passar desapercebuda i que originà molts comentaris.

Nosaltres no volem fer-n'hi cap.

OBRE RUBIO!

Ens comuniquen de Madrid: "UNA MANIFESTACION DI HINCAS.—Durante el descanso de partido Centro-Galicia salen al campo un nutrido grupo de aficionados incondicionales del Real Madrid que dan la vuelta al terreno de juego llevando un enorme cartel en el que se lee en letras grandes: «Como lo que se ha escrito son jugadores que den la cara por el Madrid, no queremos al Indio. ¡Vivan los diez merengues!»

El públic de sofrega a los exponedores con aplausos mientras el de preferencia muestra respetuoso silencio.

Tanmateix, el pobre Rubio ha té ben malament, i el que li passa pot servir de consol a En Sastre, que és el que se la carrega quan perd al Barcelona.

Acta encara no hem arribat a tant. Sempre hi ha un fillo.

DEMA TOT BARCELONA

SUBHASTA SALA PARES

PRENEU AQUESTS APERITIVUS

RECOMANABLES PER LA SEVA FINURA I EXCEL·LENCIA

Blanco Cinzano
Quinado Cinzano

Les seves càpsules contenen
UN DILUVI DE MONEDES
D'OR I ARGENT
I BITLLETS DEL
GRAN CONCURS CINZANO 1930
amb 170.000 pessetes en premis

Premis en metàl·lic a tots els concursants que lliurin butlletins no premiats a raó de 5 ptes. cada 500, des del 7 de Gener fins al 31 de Maig de 1931

COTXES I CAMIONS MATRICULATS A LA PROVINCIA DE BARCELONA DURANT EL MES DE MAIG DE 1930

	Cotxes	Camions	Total
Ford	77	79	156
Chevrolet	21	20	41
Fiat	38		38
Citroën	31	3	34
Renault	8		8
Peugeot	8		8
Opel	7		7
Erskine	7		7

Aquestes xifres us demostren clarament la superioritat manifesta del

Agent oficial des de 1909
A. CASAJUANA
DIPUTACIO, 279
Telèfons 17666-16901

HOCKEY

LA FINAL (?) DE LA COPA EXPOSICIO

El segon equip del Polo guanyà la "Copa Comitè"

Ahí al matí, al terreny de joc destinat al hockey, al Sol de Baix del F. C. Barcelona, va lebrar-se l'encontre entre el Terrassa F. C., campió de Catalunya, i l'equip del Polo.

El guanyador d'aquest partit era qui s'adjudicava la Copa Exposició, ja que el partit final d'aquest torneig celebrat a l'Estadi entre els mateixos equips, va finir, després d'haver estat prorrogat, amb un empat.

No obstant, malgrat de triomfar ahir l'equip del Polo, no podem assegurar si, efectivament aquest serà el guanyador del valuós trofeu.

En l'once que ahir alinearen els polistes hi figuraven alguns jugadors que no reunien les condicions reglamentàries per a prendre part en aquest torneig, més encara tractant-se d'un tan decisiu encontre.

I a l'equip del Terrassa, per no ésser menys que llurs antagonistes, també hi havien alguns elements que es trobaven en les mateixes condicions.

El més natural fóra que aquesta... diem-ne final, fos anul·lada, i un nou encontre decidís en definitiva, però en el nostre esport hi passen coses que s'aparten un xic del normal, i no ens estranyaria que la Copa Exposició restés ja adjudicada.

Defensaven ahir els colors de l'equip de Catalunya deu jugadors tan sols, i encara d'aquesta la meitat eren dels que normalment figuren en aquell primer equip.

Malgrat d'aquesta inferioritat numèrica i de valors — ja que la manca de F. Argemí, Badiella, Boix, Vancells i Roig és digna d'ésser tinguda en compte —, els terrassencs es defensaren honorablement, i sucumbiren davant el conjunt polista només que per dos gols a cap.

La tasca de Sanja, Codina, Simó i Filó contribuï a l'obtenció de l'honorable resultat.

L'equip del Polo palesà superioritat, mes aquesta es reflectí únicament en el dos gols essencials, que foren marcats

per M. Tusquets, un dels més eficaços jugadors a la davantera del Polo.

A les acaballes del partit, el sol i la calor contribuïren a què

violències no passaren del normal (?) en aquests casos,

Arbitraven aquest partit Macip i Regàs, havent-se arreglat els equips d'aquesta forma:

TERRASSA.—Sarrà, Codina, Chevalier, Pera, Simó I, Simó II, Filó, Amat, Argemí J. i Indurain.

El joc c'endurís un xic, mes les POOL.—Ferrer, C. Tusquets, Calit, Gràcia, Goloschea, Re-

nau, Rierola, M. Tusquets, Rodon, V. Casals i Kamman.

Abans d'aquest partit, arbitrant Salvatella, els segons equips del Polo i del Junior disputaren la final de la Copa Comitè.

Guanyà el Polo per la mínima diferència, malgrat de què a la segona meitat del partit els del Junior haurien molt bé pogut empatar, almenys...

Els equips foren aquests: POLO.—Ferrer, Corella II, Han Ker, Rosselló, Corella I, J. Renau, Marfà, M. Renau, Luria, Ohliger i Elizalde.

M. Renau marcà el gol del triomf per als seus. I aquests foren els possiblement darrers partits d'aquesta temporada.

MARIUS VALLS

LES PROVES D'AHIR A L'ESTADI

VIVES VA BATRE EL RECORD D'ESpanyA DELS 1.000 METRES

Ahí, a l'Estadi, a l'acabament del partit de rugby Llenguadoc-Catalunya, i a la mitja part de l'encontre de futbol Bascònia-Catalunya, varen celebrar-se unes quantes carreres a peu, amb l'objecte de fer desfilar davant els esportius de la nostra terra els atletes que pocs dies abans, en representació d'Espanya, tan brillant actuació varen portar a cap en terres italianes.

No tots els atletes seleccionats, però, varen fer acte de presència; alguns, tal volta per no haver estat invitats en la forma burocràtica i fins reglamentària que és de consuetud en els organismes federatius ben organitzats; altres, segurament, per trobar-se absents de la nostra ciutat o en condicions desfavorables per a actuar.

Per aquestes causes la concurrència d'atletes fou molt escassa, i no hi concorregueren una bona part dels que havien estat invitats o inscrits des de les columnes d'alguns periòdics.

Les proves disputades foren cinc: 100 metres, 400, 1.000, 110 tanques i relleus 4 x 100 metres.

A continuació donem els resultats

Bodmer, & Bó, S. en C. - Corts, 96 - Tel. 10266 - Barcelona

MOBLES DE FUSTA I ACER PER A OFICINA

tècnics registrats en cada una d'aquestes cinc proves, seguits d'un petit comentari:

100 metres

Primer, Arévalo, 11 segons i 2 cinquens; segon, Chaf, i tercer, Pérez.

En aquesta carrera el vencedor va lluitar podriem dir sense contrincants, i que ens perdoni Chaf.

D'haver-hi participat Serrahima, Jonquera i Oliver, amb tota seguretat que Arévalo hauria millorat el temps.

A partir dels 50 primers metres, Arévalo es va destacar com a vencedor absolut.

400 metres

Aquesta prova, difícil de córrer, va interessar molt el públic, i fou, certament, interessant.

Labourdet, "recordman" d'Espanya d'aquesta distància, per tal d'equilibrar més les forces i intentar, de passada, batre el seu propi temps, va donar 16 metres d'avantatge a González i Cunyat i deu a Muntaner, i ell cobrí tota la distància.

La carrera fou duríssima. Labourdet, indisposat o desorientat, va realitzar una carrera molt irregular, i l'acabà d'una manera molt forçada, en primer lloc, és a dir, després d'haver recuperat el terreny donat d'avantatge als seus adversaris.

El temps emprat per Labourdet fou de 51 segons.

Darrera el vencedor varen entrar: Muntaner, González i Cunyat.

1.000 metres

En aquesta prova Vives va intentar, amb èxit, tirar per terra el seu propi rècord, ajudat per Muller, que va cobrir, com aquell, tota la distància: Montfort, Muntaner Agació i Serrahima, que sortiren amb alguns metres d'avantatge.

Vives i Muller van realitzar una prova molt lluitada durant gairebé tota els 1.000 metres. Quan només mancaven uns 50 metres per acabar, Muller, que portava el cap amb Vives, va abandonar, de sobte, la lluita, al mateix temps que Muntaner, amb un cop de cos formidable, aconseguia entrar en primer terme.

Com que es tractava d'un intent de rècord, per part de Vives, es va prendre solament el temps d'aquest, que emprà en els 1.000 metres 2 minuts, 38 segons i 1 cinquè, nou rècord d'Espanya.

110 metres tanques

Primer, Segurado, en 16 segons i

3 cinquens; segon, Ballesteros, 17 segons i 2-5, i tercer, Miret. Aquest últim va saltar tanques de 0'91 metres; els altres, les reglamentàries d'1'06 metres.

La superioritat de Segurado sobre Ballesteros fou neta i destacada des de bon començament. El vencedor, ultra ésser més ràpid, salta molt millor les tanques.

Fontbernati
SASTRE
Un bon vestit, elegant i econòmic, podreu adquirir-lo avantatjosament a aquesta casa
Guorullà, núm. 2, primer

Relleus 4 x 100 metres

Primer: F. C. Badalona (Consejal, Tugues, Cull i Oliver), en 46 segons.

Segon: Selecció Escolar (Palomo, Serrahima, Pérez i Arévalo).

L'equip del Badalona, molt superior a l'altre, va igualar en aquesta carrera, la darrera del programa, el rècord de Catalunya.

I res més de particular.

MURPHY

"Posiblement esto del futbol sea el único síntoma de que aún España vive y siente y vibra, y es capaz de empresas de solida-
ridad."

Francisco de Cossío.

Sise Congrès de Metges de Catalunya

Tindrà lloc els dies 20, 21, 22 i 23 del corrent, a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau

Inscripcions, a la Secretaria de l'Associació General de Metges de Llengua Catalana

Carrer de Llúria, 7, pral.

DODGE BROTHERS
Automòbils
Camions
Autòmibus

Rambla Catalunya, 123

FARINA ILLET

CONDENSADA

SUPERIOR

III
MARQUES
REGISTRADAS
III

SON LES MILLORS